

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

15. december 2005 *

I de forenede sager C-151/04 og C-152/04,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Tribunal de police de Neufchâteau (Belgien) ved afgørelser af 16. januar 2004, indgået til Domstolen den 25. marts 2004, i straffesagerne mod:

Claude Nadin,

Nadin-Lux SA (sag C-151/04)

og

Jean-Pascal Durré (sag C-152/04),

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne K. Schiemann, N. Colneric (refererende dommer), J.N. Cunha Rodrigues og E. Levits,

generaladvokat: F.G. Jacobs

justitssekretær: fuldmægtig K. Sztranc,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 24. februar 2005,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Jean-Pascal Durré ved avocat J.-F. Cartuyvels

— den belgiske regering ved E. Dominkovits, som befuldmægtiget, bistået af avocat B. van de Walle de Ghelcke

— den finske regering ved T. Pynnä og A. Guimaraes-Purokoski, som befuldmægtigede

- Det Forenede Kongeriges regering ved C. White og K. Manji, som befuldmægtigede, bistået af barrister P. Whipple

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Martin og N.B. Rasmussen, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. maj 2005,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 10 EF, 39 EF, 43 EF og 49 EF.

- 2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med to straffesager rejst mod henholdsvis Claude Nadin og Jean-Pascal Durré, begge bosiddende i Belgien, for overtrædelse af belgiske retsforskrifter, der påbyder indregistrering i Belgien af firmabiler, der stilles til rådighed af selskaber, der har hjemsted i en anden medlemsstat, og for hvilke de arbejder.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Artikel 10 EF lyder således:

»Medlemsstaterne træffer alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af denne traktat, eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner. De letter Fællesskabet gennemførelsen af dets opgaver.

De afholder sig fra at træffe foranstaltninger, der er egnede til at bringe virkeliggørelsen af denne traktats målsætning i fare.«

4 Artikel 39 EF bestemmer:

»1. Arbejdskraftens frie bevægelighed sikres inden for Fællesskabet.

2. Den forudsætter afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår.

3. Med forbehold af de begrænsninger, der retfærdiggøres af hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed, indebærer den retten til:

- a) at søge faktisk tilbudte stillinger
- b) frit at bevæge sig inden for medlemsstaternes område i dette øjemed
- c) at tage ophold i en af medlemsstaterne for der at have beskæftigelse i henhold til de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der gælder for indenlandske arbejdstageres beskæftigelse
- d) at blive boende på en medlemsstats område på de af Kommissionen ved gennemførelsesforordninger fastsatte vilkår efter at have haft ansættelse der.

Bestemmelserne i denne artikel gælder ikke for ansættelser i den offentlige administration.«

5 Artikel 43 EF fastsætter:

»Inden for rammerne af nedennævnte bestemmelser er der forbud mod restriktioner, som hindrer statsborgere i en medlemsstat i frit at etablere sig på en anden medlemsstats område. Dette forbud omfatter også hindringer for, at

statsborgere i en medlemsstat, bosat på en medlemsstats område, opretter agenturer, filialer eller datterselskaber.

Med forbehold af bestemmelserne i kapitlet vedrørende kapitalen indebærer etableringsfriheden adgang til at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed samt til at oprette og lede virksomheder, herunder navnlig selskaber i den i artikel 48 anførte betydning, på de vilkår, som i etableringslandets lovgivning er fastsat for landets egne statsborgere.«

6 Artikel 49, stk. 1, EF lyder således:

»Inden for rammerne af nedennævnte bestemmelser er der forbud mod restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for Fællesskabet for så vidt angår statsborgere i medlemsstaterne, der er bosat i et andet af Fællesskabets lande end modtageren af den pågældende ydelse.«

De nationale bestemmelser

7 Artikel 1 i den belgiske kongelige anordning af 20. juli 2001 om registrering af køretøjer (*Moniteur Belge* af 8.8.2001, s. 27031) bestemmer:

»I denne anordning forstås ved:

[...]

27. fast forretningssted

- et varigt og fysisk forretningssted, hvor en juridisk person har sit hjemsted eller sin hovedadministration, eller det sted, hvor et eller flere af dens organer holder møder og træffer beslutninger, eller det sted, hvor en aktivitet, der henhører under dens økonomiske aktivitet eller dens formål, udøves, eller det sted, hvor denne juridiske person er repræsenteret af en eller flere fysiske personer, der handler på dens vegne eller for dens regning.«

8 Anordningens artikel 3 bestemmer:

»Stk. 1. Personer, der er bosat i Belgien, skal lade de køretøjer, som de ønsker at anvende i Belgien, indføre i det register over køretøjer, der nævnt i artikel 6, også når disse køretøjer allerede er indregistreret i udlandet.«

Som bosat i Belgien anses personer, der opfylder en af følgende betingelser:

- a) er tilmeldt folkeregisteret i en belgisk kommune
- b) er indført i et belgisk handelsregister eller i det belgiske håndværksregister som fysisk eller juridisk person

- c) som juridisk person, der ikke er indført i et belgisk handelsregister eller i det belgiske håndværksregister, og som er stiftet ved eller i medfør af international, udenlandsk eller belgisk ret, og som råder over et fast forretningssted i Belgien, hvor køretøjet administreres eller anvendes.

Stk. 2. Indregistrering i Belgien af køretøjer, der er indregistreret i udlandet og taget i brug af de i stk. 1 nævnte personer, er dog ikke obligatorisk i følgende tilfælde:

[...]

2. et køretøj, som en fysisk person anvender i forbindelse med udøvelsen af sit erhverv, når køretøjet er indregistreret i udlandet i en udenlandsk ejers navn, som den pågældende person er knyttet til ved en ansættelseskontrakt; en attest, der er udstedt af den myndighed, under hvilken merværdiafgift sorteres, skal medbringes i køretøjet [herefter »momsattesten«]; de nærmere betingelser for anvendelse af køretøjet fastsættes af finansministeren.«

- 9 Artikel 14 i den belgiske skatteforvaltnings cirkulære nr. 1/2000 af 3. maj 2000, der har overskriften »Anvendelse af køretøjer i Belgien — Ordning vedrørende overførsel og ikke-overførsel«, bestemmer:

»Køretøjer i denne bestemmelses forstand er alle motorkøretøjer, der som firmabil ikke opfylder definitionen i artikel 12. Det drejer sig bl.a. om personbiler, kombivogne, minibusser, terrængående køretøjer osv.

Når sådanne køretøjer anvendes af fysiske personer, der er bosat i Belgien, i erhvervsmæssigt øjemed ifølge ordre fra deres arbejdsgiver, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, finder ordningen vedrørende ikke-overførsel anvendelse på disse køretøjer på grundlag af artikel 12 a, stk. 2, nr. 7, i Code de la T.V.A. (belgisk lov om merværdiafgifter), for så vidt som ordningen om midlertidig indførsel med fuldstændig fritagelse for importafgifter ville have fundet anvendelse, hvis dette køretøj havde været afsendt til Belgien fra et tredjeland. Det er desuden ligeledes tilladt, at dette køretøj anvendes til privat brug af den ansatte, der er bosat i Belgien, forudsat at denne private brug har underordnet og lejlighedsvis karakter i forhold til den erhvervsmæssige brug og er fastsat i ansættelseskontrakten.

For disse køretøjer kan den særlige ordning med fritagelse ved midlertidig indførsel og dermed ordningen om ikke-overførsel kun anses for at finde anvendelse, hvis den opfylder de strenge betingelser i artikel 15.«

- ¹⁰ Cirkulærets artikel 15 opregner de betingelser, der skal være opfyldt, for at ordningen med midlertidig indførsel finder anvendelse; det anføres bl.a.:

»[...]

- b) Køretøjet skal være arbejdsgiverens ejendom. Med hensyn til lejede eller leasede køretøjer henvises dog til artikel 9 ovenfor.

[...]

f) Når den, der benytter køretøjet, er leder (daglig leder eller bestyrelsesmedlem i selskabet), kan den pågældende kun påberåbe sig den særlige ordning, for så vidt som han har status som ansat, og følgelig for så vidt som han godtgør, at der består et egentligt underordningsforhold mellem ham og selskabet. Eksistensen af et underordningsforhold indebærer, at virksomhedens leder skal godtgøre, at han er undergivet instruktionsbeføjelse fra en anden bemyndiget person, der repræsenterer selskabet, eller et selskabsorgan (direktion, bestyrelse, driftsansvarligt organ, [...]), og at denne person eller dette organ har en stilling med overordnede magtbeføjelser, som den pågældende ikke kan udøve nogen bestemmende indflydelse på. Således er personer, der driver en enkeltmands-virksomhed, er stifter af et selskab eller hovedaktionær, under alle omstændigheder udelukket fra den særlige ordning.«

11 Cirkulærets artikel 9, første punktum, bestemmer:

»Når en udenlandsk arbejdsgiver stiller et lejet eller leaset køretøj til rådighed med henblik på, at en ansat/bosiddende i Belgien, der kan påberåbe sig den særlige ordning i henhold til artikel 14 og 15, kan anvende køretøjet, har denne ansatte mulighed for at ansøge om en attest på de deri nævnte betingelser og under overholdelse af de fastsatte formkrav.«

12 I Belgien er forskellige afgifter på motorkøretøjer tæt knyttet til indregistreringen. Således pålægges et køretøj ved denne lejlighed en ibrugtagningsafgift i henhold til artikel 94, stk. 1, nr. 1, i code des taxes assimilées aux impôts sur les revenus (belgisk lov om skatter og afgifter, der sidestilles med indkomstskat, herefter »CTA«).

13 Denne bestemmelse er affattet således:

»Der opkræves en afgift sidestillet med indkomstskat, der tilfalder statskassen, og som pålægges:

1. personbiler, kombivogne, minibusser og motorcykler, således som disse køretøjer er defineret i retsfor skrifterne om registrering af motorkøretøjer og påhængskøretøjer, for så vidt som disse køretøjer er eller skal være forsynet med en anden nummerplade end de inden for rammerne af disse bestemmelser udstedte nummerplader til »prøvekørsel«, »handel« eller midlertidige nummerplader, der ikke er internationale nummerplader.«

14 CTA's artikel 99, stk. 1, bestemmer i denne henseende:

»De køretøjer, der er nævnt i artikel 94, nr. 1, forudsættes at være taget i brug på offentlig vej i Belgien, når de er eller skal indføres i registeret over køretøjer hos l'Office de la circulation routiè res.«

15 CTA's artikel 21, der fastsætter motorkøretøjsafgiften, bestemmer:

»Afgiften påhviler den fysiske eller juridiske person, som er eller skal være anført i registreringsattesten, så længe et køretøj er eller skal indføres i denne persons navn i registeret over køretøjer hos Direction pour l'immatriculation des véhicules.

Køretøjer i stk. 1's forstand er personbiler, kombivogne, tunge kombivogne, minibusser, ambulancer, motorcykler, trehjulede motorcykler, firhjulede motorcykler, varevogne, tunge varevogne, påhængsvogne til både, påhængsvogne til campingbiler, campingbiler, påhængsvogne og blokvogne med en tilladt totalvægt på op til 3 500 kg.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

Sag C-151/04

- 16 Claude Nadin er belgisk statsborger og bosiddende i Belgien, men arbejder i Luxembourg som bestyrelsesmedlem med beføjelser som forretningsfører for selskabet Nadin-Lux SA.
- 17 Den 21. marts 2002 blev Claude Nadin standset i Belgien i forbindelse med en kontrol gennemført af told- og afgiftsmyndighederne, da han kørte i en bil, der var indregistreret i Storhertugdømmet Luxembourg og ejet af selskabet Credit Lease SA, der har hjemsted i Luxembourg.
- 18 Under straffesagen for den forelæggende ret forklarede Claude Nadin, at køretøjet var blevet købt af selskabet Nadin-Lux SA, at ordresedlen var blevet underskrevet af ham selv, og at køretøjet var blevet betalt af selskabet Credit Lease SA. Han havde en lejekontrakt af en varighed på ca. 42 måneder at regne fra januar 2000.
- 19 Det fremgår ligeledes af sagsakterne, som er vedlagt forelæggelsesafgørelsen, at Claude Nadin har ansøgt om en momsattest, men fik afslag herpå med den begrundelse, at han varetog en funktion som forretningsfører i det selskab, der beskæftiger ham.
- 20 Han er tiltalt for den 21. marts 2002 i erhvervsmæssigt øjemed at have benyttet et køretøj, der er indregistreret i udlandet i en udenlandsk ejers navn, med hvem han har indgået en ansættelseskontrakt, uden at medbringe en momsattest i køretøjet.

- 21 Claude Nadin har gjort gældende, at han skal betragtes som EF-arbejdstager.

Sag C-152/04

- 22 Jean-Pascal Durré er belgisk statsborger og bosiddende i Belgien, men arbejder i Luxembourg for selskabet Delisalade SA.
- 23 Den 15. marts 2002 blev Jean-Pascal Durré standset i Belgien i forbindelse med en kontrol gennemført af told- og afgiftsmyndighederne, mens han kørte i et køretøj, der var indregistreret i Luxembourg i Delisalade SA's navn.
- 24 Under denne kontrol fremviste Jean-Pascal Durré en attest fra sin arbejdsgiver vedrørende anvendelsen og brugen af køretøjet, undertegnet af den sociale sikringsmyndighed i Luxembourg. Den ansættelseskontrakt, der var indgået mellem Jean-Pascal Durré og hans arbejdsgiver, fastsatte, at sidstnævnte skulle stille et køretøj til rådighed for førstnævnte, og at køretøjet accessorisk kunne benyttes til kørsel i privat øjemed. Jean-Pascal Durré var ikke i besiddelse af en momsattest.
- 25 Oprindeligt var Delisalade SA et personligt ejet selskab stiftet af Jean-Pascal Durré; herefter blev det i 1997 omdannet til et aktieselskab, i hvilket Jean-Pascal Durré er mindretalsaktionær og direktør.

- 26 Jean-Pascal Durré er tiltalt for den 15. marts 2002, mens han var bosiddende i Belgien, at have undladt at indregistrere et køretøj, som han ønskede at benytte i Belgien, uanset at dette køretøj allerede var indregistreret i udlandet.
- 27 Også Jean-Pascal Durré har gjort gældende, at han skal betragtes som EF-arbejdstager.
- 28 Under disse omstændigheder har Tribunal de police de Neufchâteau besluttet at udsætte afgørelsen af de to sager og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er artikel 10 EF, 39 EF, 43 EF og 49 EF til hinder for, at en medlemsstat vedtager en bestemmelse, som pålægger en arbejdstager, der bor på medlemsstatens område, at indregistrere et køretøj i denne medlemsstat, uanset at køretøjet tilhører den pågældendes arbejdsgiver, et selskab, der er etableret på en anden medlemsstats område, og som arbejdstageren er tilknyttet ved en ansættelseskontrakt, men hvori arbejdstageren samtidig er aktionær, bestyrelsesmedlem eller daglig leder eller varetager en tilsvarende funktion?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 29 Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om 10 EF, 39 EF, 43 EF og 49 EF er til hinder for at pålægge en person, der er bosat i en medlemsstat, pligt til i denne stat at indregistrere en firmabil, der er stillet til rådighed for ham af det selskab, der beskæftiger ham, og som har hjemsted i en anden medlemsstat, når

arbejdstageren samtidig også er aktionær, bestyrelsesmedlem eller forretningsfører i dette selskab.

Om status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende

- 30 Mens arbejdstagere er omfattet af artikel 39 EF, er selvstændige erhvervsdrivende omfattet af artikel 43 EF.
- 31 Eftersom det væsentligste kendetegn ved et arbejdsforhold i artikel 39 EF's forstand er, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger, skal den beskæftigelse, som udøves af en person, der ikke er i et underordningsforhold, betragtes som selvstændig erhvervsvirksomhed i artikel 43 EF's forstand (jf. dom af 20.11.2001, sag C-268/99, Jany m.fl., Sml. I, s. 8615, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 Det tilkommer ikke Domstolen at afgøre, om der i tvisterne i hovedsagerne består et underordningsforhold.
- 33 Da den omhandlede lovgivning gør det muligt for en arbejdstager, der er bosat i Belgien, uden forpligtelse til indregistrering at færdes på belgisk område i en firmabil, der stilles til rådighed af en arbejdsgiver, der har hjemsted i en anden medlemsstat, skal det undersøges, om det strider mod artikel 43 EF at udelukke selvstændige erhvervsdrivende fra denne mulighed.

Hindringer for selvstændige erhvervsdrivendes frie bevægelighed

- 34 Alle EF-traktatens bestemmelser vedrørende den frie bevægelighed for personer skal gøre det lettere for fællesskabsborgerne at udøve erhvervsmæssig beskæftigelse af enhver art på hele Fællesskabets område, og disse bestemmelser indeholder et forbud mod foranstaltninger, som kan skade disse borgere, såfremt de ønsker at udøve en erhvervsmæssig beskæftigelse på en anden medlemsstats område (jf. dom af 15.9.2005, sag C-464/02, Kommissionen mod Danmark, Sml. I, s. 7929, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 Bestemmelser, som forhindrer en statsborger i en medlemsstat i at forlade sit oprindelsesland med henblik på at udøve retten til fri bevægelighed, eller som får ham til at afholde sig fra dette forehavende, udgør derfor hindringer for denne frihed, uanset om de finder anvendelse uafhængigt af de pågældende arbejdstageres nationalitet (dom af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 96, og dommen i sagen Kommissionen mod Danmark, præmis 35).
- 36 For så vidt angår pligten til at indregistrere en firmabil i Danmark, der stilles til rådighed for arbejdstagere med bopæl i Danmark af et selskab med hjemsted i en anden medlemsstat, har Domstolen allerede fastslået, at en sådan forpligtelse udgør en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Danmark, præmis 46 og 52). Der er ingen tvivl om, at en forpligtelse til indregistrering som den i hovedsagerne omhandlede ligeledes udgør en hindring for den frie bevægelighed for personer, for så vidt som den pålægges selvstændige erhvervsdrivende.
- 37 Den hindrer adgangen for personer, som er bosat i Belgien, til beskæftigelse som selvstændige erhvervsdrivende i andre medlemsstater og kan derfor afholde disse personer fra at udøve deres ret til fri bevægelighed.

38 I modsætning til hvad den belgiske regering har gjort gældende, mister registreringspligten ikke sin karakter af hindring, blot fordi det selskab, der har hjemsted i en anden medlemsstat, kan få indregistreret firmabilen i selskabets eget navn i Belgien uden at have et fast driftssted dér, med henblik på at undgå, at lederen selv bliver forpligtet til at indregistrere den.

39 En sådan foranstaltning ville kun kunne godkendes i henhold til de udtrykkelige undtagelsesbestemmelser i artikel 46, stk. 1, EF, eller hvis den forfulgte et legitimt mål, som var foreneligt med traktaten, og som var begrundet i tvingende almene hensyn. Men hertil kræves det desuden, at dens anvendelse skal være egnet til at sikre gennemførelsen af det pågældende mål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det (jf. analogt bl.a. dommen i sagen Kommissionen mod Danmark, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

Begrundelsen for hindringen for den frie bevægelighed for personer

40 Med forbehold af visse undtagelser, der ikke er relevante i den foreliggende sag, er beskattningen af motorkøretøjer ikke blevet harmoniseret. Medlemsstaterne kan derfor frit udøve deres beskatningsbeføjelse inden for dette område under overholdelse af fællesskabsretten (dom af 21.3.2002, sag C-451/99, Cura Anlagen, Sml. I, s. 3193, præmis 40).

41 Det fremgår af præmis 75-78 i dommen i sagen Kommissionen mod Danmark, at en medlemsstat kan opkræve registreringsafgift af en firmabil, der af et selskab, som har

sit hjemsted i en anden medlemsstat, stilles til rådighed for en i den førstnævnte medlemsstat bosat arbejdstager, når firmabilen i det væsentlige skal anvendes varigt i den førstnævnte medlemsstat, eller når den faktisk anvendes på denne måde.

42 Det tilkommer den nationale ret at tage stilling til, om de omhandlede arbejdstagere har anvendt de køretøjer, der er stillet til rådighed for dem, på en sådan måde.

43 Hvis dette ikke er tilfældet, er princippet om fri bevægelighed for personer til hinder for en registreringspligt som den i hovedsagerne omhandlede, og de argumenter, som bl.a. den belgiske regering har gjort gældende i de foreliggende sager, kan ikke begrunde en sådan pligt.

44 Indledningsvis bemærkes, at det følger af bl.a. præmis 80 og 81 i dommen i sagen Kommissionen mod Danmark, at når de betingelser, der er nævnt i denne doms præmis 39, ikke er opfyldt, kan hensynet til at undgå skatteunddragelse ikke begrunde en afgift, og dermed en registreringspligt i en situation som den i hovedsagerne omhandlede.

45 Hvad angår forebyggelse af misbrug følger det af retspraksis, bl.a. dom af 9. marts 1999, Centros (sag C-212/97, Sml. I, s. 1459, præmis 24), at en medlemsstat har ret til at træffe foranstaltninger, der skal hindre, at visse af dens statsborgere gennem misbrug af de ved traktaten indrømmede muligheder forsøger at unddrage sig deres egen nationale lovgivning, og at borgerne ikke på svigagtig vis eller med henblik på misbrug kan gøre fællesskabsbestemmelserne gældende.

- 46 En almindelig formodning om misbrug kan imidlertid ikke baseres på den omstændighed, at en selvstændig erhvervsdrivende, som er bosat i Belgien, på denne stats område anvender en firmabil, der er stillet til rådighed for ham af det selskab, der beskæftiger ham, og som har hjemsted i en anden medlemsstat (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Danmark, præmis 67).
- 47 Desuden har Domstolen allerede fastslået, at artikel 39 EF og 43 EF yder samme retsbeskyttelse (dom af 5.2.1991, sag C-363/89, Roux, Sml. I, s. 273, præmis 23).
- 48 Hvad angår argumentet om nødvendigheden af en pålidelig identificering er det vigtigt at konstatere, at et påbud om registrering af firmabiler, der tilhører selskaber med hjemsted i en anden medlemsstat, med henblik på sikre en pålidelig identificering af ejerne af disse køretøjer går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål. Da alle medlemsstater har et registreringssystem for motorkøretøjer, fremgår det, at det er muligt at identificere ejeren af et køretøj, uanset i hvilken medlemsstat det er registreret i.
- 49 Hvad angår det fremførte argument om færdselssikkerheden udgør dette utvivlsomt et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en hindring for den frie bevægelighed for personer (jf. Cura Anlagen-dommen, præmis 59).
- 50 Når et køretøj imidlertid er blevet underlagt teknisk kontrol i en medlemsstat, kræver det ligebehandlingsprincip og princip om gensidig anerkendelse, der findes i artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 96/96/EF af 20. december 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil (EFT 1997 L 46, s. 1), at alle de andre medlemsstater anerkender den attest, der er udstedt i denne anledning, uden at dette forhindrer dem i at kræve supplerende prøver med henblik på indregistreringen på deres

område, såfremt disse prøver ikke allerede er omfattet af den nævnte attest (Cura Anlagen-dommen, præmis 62).

- 51 Selv om Domstolen har anerkendt muligheden for supplerende prøver med henblik på indregistreringen på deres område, såfremt disse prøver ikke allerede er omfattet af en attest udstedt i anledning af teknisk kontrol, fremgår det ikke af de omhandlede belgiske retsforskrifter, at registreringspligten forfølger dette færdsels-sikkerhedsmæssige mål.
- 52 Hvad angår det fremførte miljøpolitiske argument fremgår det ganske vist af præmis 68 i Cura Anlagen-dommen, at en forbrugsafgift som den, der var omhandlet i den sag, som gav anledning til nævnte dom, kan have til formål at tilgodese det almene hensyn bestående i at hindre anskaffelse eller besiddelse af køretøjer med et stort brændstofforbrug. Dog har Det Forenede Kongeriges regering dels ikke forklaret, på hvilken måde miljøet kan beskyttes ved en registreringspligt som den i hovedsagerne omhandlede, og dels har den belgiske regering i det væsentlige begrundet registreringspligten for firmabiler med skattemæssige hensyn.
- 53 Når en firmabil ikke anvendes under de omstændigheder, der er nævnt i denne doms præmis 41, kan den omhandlede registreringspligt heller ikke begrundes i tilfælde, hvor den selvstændige erhvervsdrivende accessorisk må anvende firmabilen til private formål (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Danmark, præmis 51).

54 Under disse omstændigheder er det ufornødent at gennemgå artikel 10 EF og 49 EF.

55 Under hensyn til det ovenfor anførte skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 43 EF er til hinder for, at nationale bestemmelser i en medlemsstat, som de i hovedsagerne omhandlede, pålægger en selvstændig erhvervsdrivende, der er bosat i denne medlemsstat, pligt til i denne stat at indregistrere en firmabil, der er stillet til rådighed for ham af det selskab, der beskæftiger ham, og som har hjemsted i en anden medlemsstat, når dette køretøj hverken er bestemt til fortrinsvis varig anvendelse i den førstnævnte medlemsstat eller faktisk anvendes på denne måde.

Sagsomkostningerne

56 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 43 EF er til hinder for, at nationale bestemmelser i en medlemsstat, som de i hovedsagerne omhandlede, pålægger en selvstændig erhvervsdrivende, der er bosat i denne medlemsstat, pligt til i denne stat at indregistrere en firmabil,

der er stillet til rådighed for ham af det selskab, der beskæftiger ham, og som har hjemsted i en anden medlemsstat, når dette køretøj hverken er bestemt til fortrinsvis varig anvendelse i den førstnævnte medlemsstat eller faktisk anvendes på denne måde.

Underskrifter